

ת"פ 39960/07/13 - מדינת ישראל נגד אביעד שמואל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 39960-07-13 מדינת ישראל נ' שמואל
תיק חיצוני: 0-1100-20130-0259

לפני כבוד השופט מוחמד עלי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אביעד שמואל

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. במוקד הליך זה, כתב אישום שהוגש נגד הנאשם הכולל שלושה אישומים, אשר יפורטו להלן:

2. על פי **האישום הראשון**, במועד הרלוונטי, שימשה ד"ר ברגמן (להלן: **ד"ר ברגמן**) רופאה במרפאת שירותי בריאות כללית בקרית ביאליק (להלן: **המרפאה**). צוין כי מתוקף תפקידה היא נותנת שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, ועל כן היא נחשבת עובדת ציבור. לפי הנטען באישום זה, ביום 11.7.2013 בשעה 12:00 תקף הנאשם את ד"ר ברגמן באופן שדחפה באמצעות ידיו, וכן נכנס לחדרה בעוד היא מטפלת במטופלת אחרת, ודרש ממנה כי תטפל בו מיד. משיצאה ד"ר ברגמן מחדרה, המשיך הנאשם ללכת בעקבותיה וכן עורר מהומה במקום כך שצעק לכל עבר "כוס אמא שלכם, בני זונות, אני אהפוך את המקום, מזדיינים, לא רוצים לקבל אותי, אני אזיין אתכם", והמשיך להתלהם גם כשמאבטח הזעק למקום, בעוד מטופלים אחרים ממתינים לתורם במסדרון. נטען כי בכך הפריע הנאשם לעבודת שאר הרופאים ועיכב את המהלך התקין של התור ואת המוזמנים לרופאים השונים. כן נטען כי בנסיבות האמורות איים הנאשם על ד"ר ברגמן באמרו לה "אני אראה לך מה זה", וכן העליבה עת מילאה תפקידה בכנותו אותה "בת זונה", "נערת לווי". בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם העבירות הבאות: התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382ב(1) לחוק העונשין [כך צוין סעיף העבירה בכתב האישום - מ"ע].

3. **האישום השני** אף הוא כולל התרחשויות נטענות באותה מרפאה. לפי אישום זה גם ד"ר ברנשטיין (להלן: **ד"ר ברנשטיין**) שימשה רופאה במרפאה, וגם היא עונה להגדרת עובדת ציבור. על פי הנטען, ביום 14.7.2013 בשעה 13:00 הגיע הנאשם למרפאה וביקש להיכנס לחדרה של ד"ר ברנשטיין. לאור כך, פנה

אליו מטופל ששהה במקום, שמואל ספן, והעיר לו כי יש מטופל אחר בתוך החדר, או אז אמר לו הנאשם "מי אתה בכלל, שב בשקט". בהמשך לכך, עת ביקשה ד"ר ברנשטיין להכניס את המטופל ספן לחדרה, תקפה הנאשם באופן שירק יריקה שלא פגעה בה לאור כך שהיא זזה לאחור, והנאשם שלח ידו לכיוון בטנה במהלך התלהמותו כלפיה. כמו כן, הניף הנאשם ידיו לעבר ד"ר ברנשטיין באופן מאיים מספר פעמים, וכן נכנס אל תוך החדר ללא רשותה, חסם בגופו את פתח החדר ומנע ממטופלים אחרים להיכנס. בנוסף לכך, העליב הנאשם את ד"ר ברנשטיין בכנותו אותה "זונה, בת זונה, מזדיינת, השרמוטה לא רוצה לקבל אותי" וכן איים עליה באמרו "אני אזיין אותך, אני יודע את השם שלך ואת תצטערי על זה, אני אזיין אותכם, אני אהפוך את השולחן עליכם, אני אשבור את המקום עליכם, אני אשבור את הדלת", וזאת אמר כדי להקניט את ד"ר ברנשטיין ו/או את הנוכחים במרפאה. עוד נטען באישום זה כי הנאשם התנהג באופן מתלהם ועורר מהומה במקום, וכן צעק בקול כי אם הוא לא ייכנס לרופאה אז אף אחד לא ייכנס, וכן צעק: "אני לא אז מפה עד שלא תקבלו אותי, רוצה לא רוצה, כן תקבלי אותי", ובכך עיכב את התור לרופאים המטופלים במרפאה. בעקבות המתואר לעיל, לחצה ד"ר ברנשטיין על לחצן המצוקה. בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין; העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382ב(1) לחוק העונשין [כך צוין בכתב האישום - מ"ע].

4. **האישום השלישי** כולל אירועים אשר התרחשו בתחנת משטרת זבולון, לאחר שבעקבות המתואר בשני האישומים הנ"ל, נעצר הנאשם והוחזק בתא המעצר בתחנת המשטרה. באותה עת מילאה השוטרת שרית עמיאל תפקידה כשוטרת-סיירת בתחנה, ואילו השוטר זוהדי ח'יר מילא תפקיד יומנאי בתחנה. על פי הנטען באישום זה, ביום 14.7.2013 בשעה 21:00, עת ביקש השוטר-ח'יר להוציא מתא המעצר, בו שהה גם הנאשם, עצור אחר לשם מפגש עם עורך דין, עמד הנאשם בפתח התא ורצה לצאת. עקב כך נאלץ השוטר לחסום בגופו את פתח התא בכדי למנוע יציאת הנאשם, כשהנאשם מצמיד גופו לגוף השוטר בצורה מאיימת. בהמשך לכך הגיעה לתא השוטרת-עמיאל בעקבות צעקות השוטר שנשמעו מהתא. או אז, העליב הנאשם את השוטרת באמרו לה "עכשיו את גם סוהרת, יא מזדיינת", ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה באמרו לה "עכשיו אני אראה לך מי אני באמת", וכן הביט בעיניה באופן מאיים תוך שהוא טופח לעצמו באמצעות ידיו על חזהו. בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; הפרעת שוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

5. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. בהתחלה לא ניתנה תשובה מפורטת על ידי הנאשם, אשר תחילה ביקש לייצג את עצמו, אולם במהלך הדיונים הובהר כי אין הוא מכחיש כי שהה במרפאה בשתי ההזדמנויות וכמובן גם בבית המעצר, כי היה מפגש בינו לבין אותם אנשים שצוינו באישומים השונים, אך הוא הכחיש את ההתנהגות שיוחסה לו ואת המשמעות שיש לתת לחלק מהדברים שאמר.

6. נוכח כפירת הנאשם הובאו ראיות הצדדים. בפרשת התביעה העידו העדים הבאים: שתי הרופאות המתלוננות - ד"ר ברגמן וד"ר ברנשטיין; רופאה נוספת שנכחה במרפאה באירוע המתואר באישום השני, ד"ר גנדלמן; האחיות שעבדה במרפאה באירוע המתואר באישום הראשון - הגב' אלמירה יוספוב; המנהלת

האדמיניסטרטיבית של המרפאה - הגב' אהובה אנגרט; מטופלים שנכחו במרפאה: הגב' לימור כהן, הגב' איילה אייל, הגב' אלה גוסינוב, מר שמואל ספן ומר סלומון אסייג; סייר של יחידת הביטחון בקופת החולים - מר שי חרובי; השוטרים: שרית עמיאל, זוהדי ח'יר, וכן השוטרים מיטל אוהיון ויורם בן אלי. בפרשת ההגנה העיד הנאשם וכן עד הגנה מטעמו, מר דוד ציקשווילי.

7. לאחר שהצדדים הניחו את ראיותיהם וסיכמו את טענותיהם, הגיעה העת למתן הכרעת הדין.

דין והכרעה

8. אקדים ואציין כי האירועים מושא **האישומים הראשון והשני**, שהתרחשו במרפאה, מתועדים בחלקם בתיעוד חזותי הכולל תמונה בלבד על ידי מצלמות האבטחה שבמרפאה (ראו ת/1 ו-ת/2). התיעוד הוא באמצעות מצלמות הממוקמות בחלל המרפאה ומסדרונותיו, ברם אין הן מתעדות את המתרחש בחדרים השונים בתוך המרפאה (וניתן להבין מדוע). כמו כן, לאור כך שהתיעוד הוא של תמונה בלבד, לא ניתן לשמוע את התבטאויותיהם של הנאשמים המתועדים.

9. שני האירועים באישומים הראשון והשני התרחשו בסמיכות זמנים, האירוע הראשון בביקור הנאשם במרפאה ביום 11.7.2013 (שהיה יום חמישי בשבוע), והאירוע השני ביום 14.7.2013 (יום ראשון בשבוע שלאחר מכן). כעולה מהראיות, ביקוריו של הנאשם בשתי ההזדמנויות, היו על רקע רצונו לקבל שירות במרפאה. בפעם הראשונה לא קיבל את השירות שלשמו הגיע, ועל כן הגיע בפעם השנייה, ביום ראשון שלאחר מכן.

10. מהראיות שלפני עולה כי הנאשם הגיע למרפאה במועד האישום הראשון וביקש תעודה רפואית על רקע כאבים ברגלו. האחות בקופת חולים קיבלה את פניו ובדקה מי הרופאה המטפלת. אלא שהרופאה ציינה כי היא סיימה לעבוד, וביקשה כי יבוא ביום ראשון. הנאשם לא השלים עם כך, או אז הפנתה אותו האחות לרופאה אחרת, היא ד"ר ברגמן. ד"ר ברגמן לא רצתה לקבל את הנאשם וציינה שעדיף שהוא ילך לרופאה שלו וסירבה לטפל בעניינו (ראו עדותה של האחות יוספוב בעמ' 45 לפרוטוקול ושל מנהלת המרפאה אנגרט, עמ' 55 שורה 14 לפרוטוקול). לכן, הגיע הנאשם ביום ראשון, הוא מועד האישום השני. המנהלת האדמיניסטרטיבית, אנגרט, הפנתה אותו לד"ר ברנשטיין. ד"ר ברנשטיין הייתה נכונה לקבל אותו, אך ביקשה ממנו להמתין. על רקע זה היו ההתרחשויות מושא האישומים. בעקבות האישום השני, נעצר המשיב והדבר הוליד את האישום השלישי.

11. עיקר המחלוקת בין הצדדים היא בעיקרה עובדתית: הנאשם מודה כי היה דין ודברים בינו לבין הרופאות במרפאה, אשר כלל התבטאויות פוגעניות וקללות מצדו, אולם הוא מכחיש כי איים עליהן או כי תקף אותן. כן טוען הנאשם כי אמירותיו הפוגעניות לא כוונו במישרין לרופאות, ולטענתו האמירות נאמרו באופן כללי, אין הן עולות כדי העלבת עובד ציבור, ואין הן מקיימות את יסודות העבירה. לגבי האישום השלישי, מכחיש

הנאשם כי איים והטיח עלבון בשוטרת, ואשר למעשה ההפרעה, טוען כי התלוצץ עם השוטר.

12. לאור העובדה כי מדובר בשלושה אישומים לגבי אירועים שהתרחשו במועדים שונים, הדיון בהכרעת הדין ייערך לגבי כל אישום בנפרד.

האישום הראשון

13. כאמור, באישום זה הואשם הנאשם בביצוע עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, העלבת עובד ציבור, איומים ותקיפת עובד ציבור.

14. בחינת הראיות שהובאו במהלך בירור האשמה מלמדת כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה את העובדות הנטענות באישום זה מעבר לכל ספק סביר. מכאן, שיש להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו באישום זה.

15. בטרם אנתח את הראיות אציין כי אין מחלוקת בין הצדדים לגבי העבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי. בסיכומי טענותיו, לא חלק הסניגור על כך שהנאשם ביצע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, ועל כן לא אדרש לעבירה זו. כמו כן, אין מחלוקת כי הנאשם התבטא באופן פוגעני ומעליב, אך ישנה מחלוקת מה בדיוק נאמר והאם דבריו הופנו כלפי ד"ר ברגמן, או שהם נאמרו לטענתו באופן "כללי", וכן האם אמירת הדברים מהווה עבירה. בנוסף, קיימת מחלוקת לגבי עבירות התקיפה והאיומים, אשר את ביצוען מכחיש הנאשם. אעבור לדון בסוגיות שצוינו.

16. ככלל, העדות המרכזית הרלוונטית לאישום זה היא עדותה של הרופאה המתלוננת - ד"ר ברגמן. העדות העידה לפניי והתרשמתי מאמינותה וממהימנות גרסתה. העדה תיארה בעדותה את מהלך הדברים באופן ברור, כן ואותנטי, וניכר מדבריה כי אין היא מנסה להעצים את מעשיו של הנאשם או להעליל עליו, אלא היא נצמדת לתיאור, ונמנעת - ואף באדיקות יתר - ממסירת דברים שאינה זוכרת במדויק, וכאשר אין היא זוכרת במדויק היא מציינת זאת מבלי לנסות להשלים את החסר. כך למשל היא ציינה כי לא זוכרת מה הנאשם צעק (עמ' 14 שורות 19-20 לפרוטוקול); איך ובאיזו עוצמה הנאשם דחף אותה (עמ' 14 שורות 24-25 לפרוטוקול); והאם לחצה על לחצן המצוקה על מנת להזעיק עזרה לחדרה (עמ' 17 שורות 24-25 לפרוטוקול). מהתנהלות ד"ר ברגמן עולה כי אין לה כוונה להפליל את הנאשם ולטפול בו האשמות שווא. לצד זאת, אני רואה להבהיר כי אין בעובדה כי העדה לא זכרה חלק מהפרטים - ואף אם אלו מהותיים - כדי לפגום במהימנות גרסתה. העדה מתארת את האירוע באופן כללי, עומדת על טענתה כי היא נדחפה, ועדותה נתמכת על ידי עדים שנכחו במקום, אשר מאשרים את הפרטים ומשלמים את החסר.

17. מעדותה של ד"ר ברגמן וכן מעדויות נוספות, עולה כי היא לא רצתה להתלונן נגד הנאשם, היא נשאלה על ידי איש הביטחון שהוזעק למקום האם ברצונה להתלונן והיא השיבה בשלילה. בעדותה לפניי ציינה

שממתינים לה הרבה מטופלים, ושאין היא רוצה לבזבז את שעות עבודתה לצורך כך. יש בדברים אלו כדי לחזק את המסקנה בדבר מהימנות גרסת העדה והעדר כוונה להפליל את הנאשם.

18. בעדותה לפניי סיפרה ד"ר ברגמן כי ביום האירוע הנאשם נכנס לחדרה, צעק ואיים: **"את עוד תראי ממני משהו בסגנון..."** (עמ' 14 שורה 20 לפרוטוקול); בעקבות כך היא ביקשה ממנו לצאת אך הוא סירב; לאור כך, היא קמה מכיסאה כדי לפתוח את הדלת ואז הנאשם דחף אותה פנימה.

19. בנוסף לעדותה של ד"ר ברגמן, העידו לגבי חלקיו השונים של האירוע עדים נוספים: המטופלת גוסינוב, הסייר של יחידת הביטחון של קופת החולים - חרובי, האחיות יוספוב והמנהלת האדמיניסטרטיבית של המרפאה - אנגרט.

תקיפת עובד ציבור

20. אציין תחילה כי בציון העבירה בכתב האישום חל שיבוש. ההפניה בפרק הוראות החיקוק הייתה לסעיף 382ב(1) לחוק העונשין, בעוד שהעבירה הרלוונטית מוגדרת בסעיף 382א(א) לחוק העונשין. ברם תיאור העובדות הולם את הסעיף הנכון, והצדדים התייחסו בפועל לסעיף הנכון, כך שאיני רואה להתעכב על עניין זה. עוד יצוין כי הנאשם צמצם את טענותיו למחלוקת העובדתית בלבד, קרי לשאלה אם בוצע מעשה תקיפה אם לאו, ועל כן לא אתייחס ליתר יסודות העבירה, למעט התייחסות קצרה לחלק מהן בהמשך הדברים.

21. לעניין עבירה זו נטען בכתב האישום כי הנאשם תקף את ד"ר ברגמן באופן שדחפה באמצעות ידיו. כך העידה ד"ר ברגמן לאחר שציינה כי הנאשם נכנס לחדר וסירב לצאת.

"קמתי מהכיסא רציתי לפתוח את הדלת הוא דחף אותי פנימה...אני לא יודעת להדגים איך הוא דחף, אני לא רוצה לטעות, אני לא זוכרת. אני גם לא יודעת להגיד באיזה עוצמה הוא דחף אותי" (עמ' 14 שורה 21 ואילך לפרוטוקול).

22. מדבריה של העדה ניתן לקבוע כי המדובר בהתרחשות שקרתה בפתח דלת החדר ועל רקע ניסיונה לצאת מחדרה לאחר שהנאשם נכנס וסירב לצאת. ד"ר ברגמן לא מסרה פירוט מדויק כיצד לדבריה היא הותקפה על ידי הנאשם. במישור המהימנות קבעתי כי גרסתה של העדה מהימנה, אוסיף כי תיאורה תואם את ההקשר הכולל של הדברים, גם אם בנקודה זו חסר פירוט לגבי מנגנון הפגיעה המדויק או ממה וכיצד נפגעה. קיימת עדות ניטרלית המאשרת כי ד"ר ברגמן נדחפה על ידי הנאשם ויש בה כדי להשלים את החסר.

23. במהלך האירוע שהתרחש בתוך חדרה של ד"ר ברגמן, נכחה במקום מטופלת; הגב' גוסינוב. הגב' גוסינוב העידה בפני ויש בדבריה כדי לתמוך בגרסתה של ד"ר ברגמן באופן כללי, ולהשלים את הנתונים הרלוונטיים לגבי מעשה התקיפה. גוסינוב ציינה שישבה בחדרה של הרופאה כאשר הנאשם נכנס לחדר, צעק וקילל, ונתנה פירוט מדויק יותר לגבי האופן בו תקף את ד"ר ברגמן. לדברי העדה: **"הרופאה ניסתה לגרש אותו מהחדר והוא עם הדלת פגע בה ואחר כך באו אנשי ביטחון. הרופאה ניסתה לפתוח את הדלת והוא ניסה לסגור ואז כנראה הוא פגע בה עם הדלת"** (עמ' 20 שורות 26-28 לפרוטוקול).

24. הסיגור טען בסיכומיו שמהראיות לא עולה שד"ר ברגמן הותקפה על ידי הנאשם. הוא הפנה לדברי גוסינוב שציינה כי "כנראה" כשהנאשם ניסה לסגור את דלת החדר והדלת פגעה בד"ר ברגמן. אין ביד ליקבל טענה זו. העדה גוסינוב העידה לפני באופן ברור שד"ר ברגמן הייתה בשלב מסוים ליד הדלת, לאחר שניסונה "לגרש" את הנאשם מהחדר לא צלח, וכי הנאשם ניסה לסגור את הדלת, ואז הוא פגע בד"ר ברגמן עם הדלת. עדותה של העדה מהימנה, ודבריה - כמו גם דברי ד"ר ברגמן - מתיישבים עם מהלך הדברים והקשרם הכולל בתוך האירוע, לאמור: הנאשם נכנס לתוך החדר, ד"ר ברגמן ביקשה שיצא מן החדר ומשלא נענה לכך, היא קמה מן הכיסא ובשלב מסוים הייתה ליד הדלת כדי לצאת, או אז התפתחה אותה תקרית שהובילה לתקיפתה, ליד הדלת, וכדברי גוסינוב באמצעות הדלת. לבסוף, אין ללמוד מצורת התבטאותה של העדה (הכוונה לאמירתה "כנראה") על חוסר אמינות או חוסר בטחון בגרסתה. התרשמותי ומכלול הנתונים מלמדים אחרת.

25. הצדדים ביקשו לראות בהודעות הנאשם במשטרה כעדותו הראשית בבית המשפט (ת/4, ת/5 ו- ת/7), בנוסף נחקר הנאשם חקירה נגדית. בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/4) הכחיש הנאשם את שנטען נגדו ולא התייחס כלל להתבטאויותיו. בהודעה מאוחרת ולאורך המשפט עולה כחוט השני גרסתו כי הוא אמנם התבטא בלשון גסה (ראו ת/7), הוא אכן קילל את הרופאות ודיבר "לא יפה", אך לטענתו הוא לא איים ולא תקף. לשונו של הנאשם: **"יש לי פה מלוכלך וככה אני מוציא את התסכול שלי בקללות"**, **"דיברתי לא יפה למה יש לי פה שמכשיל אותי תמיד"** (ת/7, עמ' 3 שורה 35 ועמ' 5 שורה 98).

26. ככלל לא מצאתי להשתית ממצאים על עדותו של הנאשם בשל חוסר מהימנותה. נראה כי העדות הייתה סלקטיבית מאוד, כאשר ניכר כי הנאשם מבקש להטיל את כל יהבו על כך שהוא אמנם גס בדיבורו אך לא בהתנהגותו, זאת לאחר שבהודעתו הראשונה כלל לא התייחס לדיבורו הבוטה. לנקודה העובדתית בה עסקין, קרי דחיפתה של ד"ר ברגמן, הנאשם עומת באופן מפורש עם גרסתה של גוסינוב אך הוא הכחיש מכל וכל כי הוא דחף את הדלת וזו פגעה בד"ר ברגמן. הוא ציין כך: **"לא יכול להיות. היא ישבה וטיפלה במטופלת שהייתה בחדרה..."** (עמ' 64 שורה 6 לפרוטוקול). טענת הנאשם ממנה עולה כי הרופאה כלל לא הייתה ליד הדלת, אלא ישבה וטיפלה במטופלת שלה, אינה מתיישבת עם עדות הרופאה וגוסינוב, ואינה תואמת את הנצפה בדיסק הרלוונטי בו רואים כי הרופאה יוצאת ראשונה מחדרה ולאחר מכן יוצא הנאשם.

27. לסיכום נקודה זו, מן הראיות עולה כי הנאשם תקף את ד"ר ברגמן. התקיפה הייתה באמצעות הדלת לאחר שהרופאה ניסתה לפתוח את הדלת, הנאשם ניסה לסגור אותה ואז פגע הנאשם בד"ר ברגמן עם

הדלת והיא נדחפה. אעיר כי הגם שממכלול הנסיבות עולה כי אין המדובר בתקיפה חמורה, אלא כזו שהתבטאה בדחיפה קלה, משהוכחו נסיבות עבירת התקיפה, אין מנוס אלא מלהרשיע את הנאשם בעבירה. ככל שהדברים נוגעים לחומרת הפגיעה - מקומם של טענות אלו בשלב גזירת הדין.

28. כאן המקום לציין כי אין זה משנה, לצורך קיום יסודות עבירת התקיפה, אם הנאשם תקף את ד"ר ברגמן באופן שדחף אותה בידיו או האם הוא דחף את הדלת בכח כך שד"ר ברגמן נפגעה מהדלת. שאלה זו אינה מעלה או מורידה לגבי יסודות עבירת התקיפה, ודי אם אפנה בהקשר זה להוראת החיקוק המגדירה תקיפה בסעיף 378 לחוק העונשין לאמור: **"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו...הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותה במידה שיש בה כדי לגרום נזק או נוחות"**. אין צורך לומר כי הנסיבות המתוארת על ידי העדה גוסינוב, מלמדות כי אצל הנאשם התקיים היסוד הנפשי של עבירת התקיפה. אחיזת דלת החדר, בעוד הרופאה מנסה לצאת והפעלת כח על הדלת (גם אם עולה כי אין המדובר בכח רב) לשם ביצוע פעולה זו, מלמדים על היסוד הנפשי הנדרש, שהנו מודעות רגילה. גם אם תאמר כי הנאשם חפץ במניעת יציאת הרופאה מהחדר ולא בתקיפתה, הרי לאור התנהגותו ניתן לקבוע כי היה עליו לצפות בדרגה גבוהה, הקרובה לוודאי, כי מעשיו יגרמו לדחיפת ד"ר ברגמן, וכך לתקיפתה, ודי בכך לקיים את היסוד הנפשי הנדרש.

29. בסיכומי הטענות לא התעוררה מחלוקת בדבר יתר יסודות עבירת תקיפת עובד ציבור ועל כן, איני נדרש ליתר היסודות. הנאשם גם לא חלק על כך שד"ר ברגמן היא עובדת ציבור כהגדרתה בדין ועל כן לא ארחיב בנקודה זו ואסתפק בכך כי ממכלול הנסיבות עולה שאין ספק כי ד"ר ברגמן כמו גם ד"ר ברנשטיין הן נותנות "שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור", כאמור בסעיף 382א' לחוק העונשין. דומה כי מהראיות עולה כי אין מחלוקת כי תקיפת ד"ר ברגמן נעשתה בקשר למילוי חובתה: המעשה היה בחדר הטיפול, בלבה של המרפאה ועל רקע דרישת הנאשם לקבל טיפול או שירות ממנה.

עבירות האיומים והעלבת עובד ציבור

30. נוכח הסוגיות העובדתיות המשותפות לגבי יתר העבירות, קרי האיומים והעלבת עובד ציבור, הדיון בהן יתקיים בכפיפה אחת בפרק זה.

31. גם בענין זה, במהלך עדותה, ציינה ד"ר ברגמן דברים כלליים ולא פירטה לגבי הדברים שאמר הנאשם. בעדותה לפני ציינה בעמ' 14 לפרוטוקול כי **"...פתאום נכנס גבר גבוהה עם צעקות. ביקשתי ממנו לצאת, הייתי צריכה לסיים את הטיפול במטופלת. הוא לא הסכים לצאת...אחרי שהוא צעק המטופלת נבהלה...הוא אמר את עוד תראי ממני משהו בסגנון. היו שם הרבה מילים אני לא הצלחתי להמשיך לעבוד..."**. בהמשך בעמ' 15 שורה 9 לפרוטוקול: **"אני חושבת שהלכתי לחדר אחיות. שמעתי צעקות בחוץ אבל ביקשתי שמישהו יעלה למשרד... לא רציתי לצאת עד שמישהו יעלה למשרד"**, ובחקירה החוזרת בעמ' 20 ציינה **"היו קללות אני לא זוכרת איזה"**. גם כאן ד"ר ברגמן

קפצה את ידה בנתונים, אך כאמור עדותה מהימנה בעיני.

32. לגרסת ד"ר ברגמן תימוכין רבים - ואף השלמה של החסר - בעדויות נוספות אותן אפרט להלן:

עדוּתה של גוסינוב: המדובר כאמור במטופלת שנכחה בחדר. העדה ציינה כי בעודה בחדר אצל ד"ר ברגמן, נכנס הנאשם התחיל לצעוק, הוא קילל כל מיני קללות ואמר "**בת זונה**" (עמ' 20 שורה 27 לפרוטוקול).

עדוּתה של האחות יוספוב: עדה זו סיפרה שליוותה את הנאשם לחדרה של ד"ר ברגמן, וכשהגיעה לחדרה היא שאלה אותה האם היא מוכנה לקבל את הנאשם ללא תור. לדבריה, משהשיבה ד"ר ברגמן שעדיף שהנאשם ילך לרופאה המטפלת שלו, ליד הנאשם אשר שמע זאת, החל הנאשם להתעצבן, תקף מילולית ואמר שהוא "יהפוך" את קופת החולים ו"מה זה צריך להיות" (עמ' 45 שורה 27 לפרוטוקול). העדה סיפרה שהנאשם היה כעוס, כי הוא קילל וכי הייתה אווירה לחוצה ותוקפנית (עמ' 46 שורות 1, 3-8 לפרוטוקול). למען הסר ספק, מובהר כי יוספוב נכחה במפגש הראשוני בין הנאשם לד"ר ברגמן, יצאה מהחדר, ועל כן לא הייתה עדה ליתר ההתרחשויות הרבות הדחיפה.

העד שי חרובי: שהוא סייר אבטחה בקופת חולים, סיפר שביום האירוע שמע צעקות מן הכניסה למרפאה, וכי הוא הוזעק למרפאה באמצעות לחצן המצוקה שנמצא במרפאה. לדבריו, כאשר הוא הגיע הוא ראה את הנאשם אשר קילל ואיים על ד"ר ברגמן שאם היא לא תקבל אותו הוא "**יהפוך את השולחן**", "**ישבור את המקום**", "**אזיין אותכם**", והוא ציין שהנאשם היה נסער. לדבריו, הוא נכנס לחדרה של הרופאה, אשר הייתה מאוד נסערת ומפוחדת, והיא סיפרה לו שהנאשם היה בחדרה ואיים עליה (עמ' 60 שורות 8-9, 19-22 לפרוטוקול).

עדוּתה של מנהלת המרפאה אנגרט: עדה זו סיפרה בעדותה כי הנאשם הגיע למרפאה וביקש חופש מחלה בעקבות תאונת עבודה שעבר. לדבריה, הוא הופנה לד"ר ברגמן, ובהמשך היא שמעה צעקות מכיוון חדרה של ד"ר ברגמן. בהמשך סיפרה לה ד"ר ברגמן שהמטופל התפרץ לחדרה ובעקבות זאת הוזמנה משטרה (עמ' 55 שורות 16-19 לפרוטוקול).

33. בעדותו לפניי, וכן בחקירתו במשטרה, הכחיש הנאשם כי איים על הרופאות, העליבן או איים עליהן, עם זאת לא הכחיש כי התבטא בגסות. כאמור, לא התרשמתי כי המדובר בעד מהימן שניתן לסמוך על גרסתו. אמנם הנאשם אישר חלקים מן ההתנהגות שיוחסה לו, אך ניסה לצמצם מחומרתה ולהפחית מהתנהגותו וממעשיו. כמו כן, עדותו של הנאשם עומדת למעשה כעדות יחידה אל מול מספר עדויות של עדי תביעה, אשר הותירו בי רושם אמין. זאת ועוד, בעוד שהנאשם אישר באופן כללי כי הוא ניבל את פיו וקילל, הוא נמנע מלפרט מה לטענתו אמר, ואישר רק אמירות גבוליות, מה שמעיד על תכנון עדותו באופן שתתאים לטענותיו, תוך שהוא מגלה טפח ומסתיר טפחיים.

34. בתיאורו את אשר אירע ציין הנאשם בעדותו לפניי את הדברים הבאים בהתייחס לאישום הראשון (עמ' 8

64-63 לפרוטוקול):

"אני יודע שההתנהגות שלי לא הייתה מקובלת. לא הגעתי ישר וצעקתי. אני קיללתי, אני נכנסתי לחדר, בפעם האחרונה תפסתי את הדלת וממש התפרצתי לחדר... לא איימתי עליה, נכון שיצאתי וניבלתי את הפה, מה שכן, ניבלתי את הפה קיללתי כללית.

ש. יכול להיות שאמרת "אני אזיין אותך"?

ת. אני לא אמרתי את זה. יכול להיות שתוך כדי אמרתי שאני אהפוך את המקום.

ש. אם ד"ר ברגמן אומרת שאמרת "את עוד תראי ממני"?

ת. אולי אתלונן, אני לא זוכר לפרטי פרטים, ישנה אפשרות שאמרתי דבר כזה.

ש. אם ד"ר ברגמן אומרת שהיא קמה ואתה דחפת את הדלת ופגעת בה?

ת. לא יכול להיות. היא יושבה וטיפלה במטופלת שהייתה בחדרה..."

35. מעדותו של הנאשם עולה כי הוא מודה שהתנהג בתקיפות, צעק וקילל, והדבר בא לידי ביטוי גם בסיכומי ההגנה (ראו עמ' 7 לסיכומים). הנאשם סיפר שהרקע לכעסו היה העובדה שד"ר ברגמן סירבה לקבלו, והוא בתגובה התפרץ לחדר וקילל, וייתכן שאמר תוך כדי שהוא "יהפוך את המקום". בעדותו ניסה הנאשם לעדן ולמזער את מעשיו וציין כי קילל באופן כללי, וכי גם אם אמר לד"ר ברגמן "את עוד תראי ממני", כוונתו הייתה שהתכוון שיתלונן עליה.

36. הסניגור טען בסיכומים כי הראיות הקיימות אינן מוכיחות את עבירת האיומים כנדרש בחוק ובהלכה. לטענתו, האיומים והקללות נאמרו באופן כללי ולא כווננו ישירות לד"ר ברגמן (עמ' 5 לסיכומים).

37. אשר לעבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, היסוד העובדתי ההתנהגותי של האיום יכול להתקיים "בכל דרך שהיא", באמצעות השמעת ביטוי מילולי, תנועה פיזית כלשהי או שילוב של ביטויים ותנועות פיזיות (רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006)). על פי ההלכה הפסוקה, אמת המידה לבחינתו של איום היא אמת מידה אובייקטיבית אשר מבקשת לבחון את ההתנהגות מנקודת מבטו של האדם הסביר, וזאת על פי מכלול נסיבות המקרה ובכללן נסיבותיו של האדם כלפיו הופנה האיום.

38. כעולה מן הראיות, הנאשם התנהג והתבטא באופן שמקיים את יסודות עבירות האיומים. ד"ר ברגמן העידה שהנאשם איים עליה שהיא "עוד תראה ממנו" (ובענין זה אין אני רואה ליחס חשיבות לשוני בין הביטוי שצוין בכתב האישום "אני אראה לך מה זה" לבין הביטוי אותו ציינה ד"ר ברגמן בעדותה). עוד עולה כי מילים אלו נאמרו כלפיה באופן תקיף, לאחר שהנאשם נכנס לחדרה וסירב לצאת. בנוסף, נמצאו ראיות לכך שהנאשם התבטא ביתר הביטויים שצוינו בכתב האישום. הנאשם טען בעדותו כי ייתכן ואמר אמירות מסוימות ("**אני אראה לך**" וכו') כשהוא מתכוון לכוונתו להגשת תלונה נגד הרופאה (ראו עמ' 64 שורה 4 לפרוטוקול), וכי אף אנשי המנהלה במרפאה הציעו או אף ביקשו ממנו להתלונן ועל כן, אין לראות בכך איום. אין לקבל את טענת הנאשם. ראשית, אין כוונה זו עולה מן הראיות. שנית, וזה העיקר, יש לראות

אמירה זו במכלול הביטויים ועל רקע ההתנהגות הכוללת: הנאשם נכנס לחדרה של רופאה העובדת בשירות הציבורי, התעצבן וצעק עליה בחדרה, השמיע קללות, אמר לרופאה שהיא עוד "תראה ממנו", ומנע ממנה לצאת מהחדר על ידי דחיפת דלת החדר.

39. לגבי עבירת העלבת עובד ציבור, זו מוסדרת בסעיף 288 לחוק העונשין, ואף היא - כעבירת האיומים - עבירה התנהגותית. היסוד העובדתי הנדרש לקיומה הוא כזה המכלים, פוגע בכבוד או מבייש, אשר יכול ויעשה בתנועות, במילים או במעשים. היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות כלפי טיב המעשה וכלפי התקיימותן של הנסיבות. הערך המוגן בעבירה זו הוא להגן על משרתי הציבור בביצוע תפקידם. ברע"פ 2660/05 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.8.2008), נקבע כי לא כל העלבת ציבור תיכנס לגדרה של הנורמה הפלילית, וכדי שהעלבה תהפוך אסורה, צריכה להתקיים לגביה ודאות קרובה לקיום פגיעה קשה ביכולת התפקוד של עובד הציבור הנפגע. גם אם הביטוי שאמר הנאשם הוא לגופה של הרופאה ("זונה" וכו'), ולא לגבי תפקודה, הרי המדובר בביטוי מעליב, פוגעני וקשה - הפוגע בליבת כבודה של הרופאה, ומכאן השפעתו על תפקודה כעובדת ציבור. וכידוע, סעיף 288 כולל שתי חלופות של היסוד הנסיבותי המשכלל את ההעלבה לכדי עבירה: כשהיא נאמרת **בנוגע למילי התפקיד**, או **בעת שעובד הציבור ממלא את תפקידו**, כבמקרה שלפנינו. השוו: רע"פ 229/12 **כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.10.2012).

40. אין לקבל את טענת הנאשם כי אמירותיו הפוגעניות נאמרו באופן כללי ולא כוונו ישירות לד"ר ברגמן ועל כן אינן מקיימות את יסודות העבירה. מעדויותיהם של עדי התביעה עולה כי חיציו של הנאשם כוונו כלפי ד"ר ברגמן אשר סירבה לקבלו, וכפי שנלמד מן העדויות השונות עיקר ההתרחשות הוא בתוך חדרה של ד"ר ברגמן וקשורה לפנייתו אליה. מן העדויות השונות עולה כי הנאשם קילל את ד"ר ברגמן. גם הנאשם לא הכחיש כי אמר לד"ר ברגמן "את עוד תראי ממני", משמע שהקללות שקילל בשל כעסו כוונו ישירות אליה. בהקשר זה אציין כי גם אם חלק מדבריו שלא הנאשם נאמרו בלשון רבים, אין הדבר גורע ממסקנתי לעיל, מאחר ויש להתייחס למכלול הכולל של התנהגות הנאשם ולאמירותיו באותו מעמד.

41. על כן מסקנתי כי הוכחו יסודות עבירות האיומים והעלבת עובדת ציבור מעבר לכל ספק סביר, ויש להרשיע את הנאשם גם בעבירות אלה.

האישום השני

42. באישום זה הואשם הנאשם בביצוע עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, העלבת עובד ציבור, איומים ותקיפת עובד ציבור. מטבע הדברים, ולאור כך שדנו לעיל במספר עניינים הרלוונטיים גם לדין באישום זה, לא נחזור על הדברים.

43. אקדים ואציין כי המסקנה העולה מהראיות שהונחו לפניי היא שהמאשימה הוכיחה את העובדות

הנטענות בכתב האישום מעל לכל ספק סביר, למעט עבירות האיומים והתקיפה באמצעות היריקה, והכל בכפוף למספר הסתייגויות שיפורטו בגוף ההכרעה. ועתה - לנימוקים:

44. גם באישום זה, העדות המרכזית היא עדותה של הרופאה המתלוננת- ד"ר ברנשטיין. ד"ר ברנשטיין העידה לפניי (עמ' 21 ואילך לפרוטוקול), עדותה הייתה מפורטת מאוד והתקבלה עליי כמהימנה ואמינה. בעדותה היא סיפרה כי ביום האירוע בסביבות השעה 13:00 פנתה אליה מזכירת המרפאה בבקשה לקבל ללא תור באופן דחוף את הנאשם, אשר מטופל על ידי רופאה אחרת, וזאת לצורך מילוי טפסי תאונת עבודה. ד"ר ברנשטיין ציינה כי בדרך כלל לא נהוג לעשות כן, ולכן היא השיבה כי תקבלו לאחר קבלת המטופלים המוזמנים אליה. אז, לדבריה, באופן פתאומי נכנס הנאשם לחדרה; היא ביקשה ממנו לצאת והוא יצא מן החדר, אך אז היא שמעה אותו אומר למטופלים שהוא הבא בתור להיכנס לרופאה ושאל לא ייכנס עד שהרופאה לא תקבלו לטיפול. לדברי ד"ר ברנשטיין, היא אמרה לו שהוא לא ייכנס, ואז בתגובה החל הנאשם לקלל אותה וכינה אותה "רוסיה, זונה". לדבריה, בהמשך היא עמדה בפתח דלת חדרה, ובשלב מסוים גבה היה מופנה אל הנאשם אשר עמד בפתח הדלת, והיא חשה שהנאשם דחף אותה, ולדבריה: **"...והרגשתי שהוא דוחף אותי אני לא יודעת עם מה, הוא ניסה לדחוף אותי לכיוון המטופל שנכנס, ואני התנגדתי, המטופל שלי נכנס לחדר..."** (עמ' 21-22 לפרוטוקול). בהמשך סיפרה כי הנאשם יצא מהחדר, שוב נכנס, ואז כשהיא הייתה בפתח החדר הוא ירק עליה. לדבריה, היא זזה לאחור. במהלך עדותה הוצג לד"ר ברנשטיין סרטון מצלמות האבטחה המתעד את האירוע והיא ציינה כי ניתן לראות בסרטון שהיא עומדת בפתח הדלת, הנאשם נמצא אחריה, וכאשר היא אפשרה למטופל שמואל ספן להיכנס לחדרה, הנאשם דחף אותה. לדבריה, קשה מאוד להבחין בסרטון ביריקה שירק הנאשם לעברה, אך ניתן לראות תנועה מסוימת בראשו של הנאשם (עמ' 22 שורה 24 לפרוטוקול, עמ' 25 שורה 7 לפרוטוקול).

עבירת תקיפת עובד ציבור

45. מכתב האישום עולה כי עבירת התקיפה המיוחסת לנאשם מתבססת על מעשה דחיפתה של ד"ר ברנשטיין בפתח חדרה במרפאה. בנוסף, נטען בכתב האישום כי הנאשם ירק לעברה אך היריקה לא פגעה בה לאחר שהיא זזה אחורנית, וגם בגין מעשה זה מיוחסת לנאשם עבירת התקיפה. בכפיפה זו נדון גם בנטען בכתב האישום כי הנאשם שלח ידו לכיוון בטנה של ד"ר ברנשטיין במהלך התלהמותו כלפיה.

46. ד"ר ברנשטיין תיארה בעדותה כי היא חשה שהנאשם דחף אותה כאשר גבה היה מופנה אל הנאשם, מכאן שהיא לא ראתה את מעשה הדחיפה אלא רק חשה בה. בעדותה היא הסבירה כי הנאשם חסם את הדלת וכי היא ניסתה לאפשר בכל זאת למטופל הבא להיכנס לחדר (עמ' 22 שורה 1 ואילך לפרוטוקול). כך תוארו הדברים על ידי העדה:

"באופן פתאומי נכנס בחור גבוה ואמר 'עכשיו אני נכנס' בקשתי ממנו לעזוב את החדר ואקבל אותו כשאוכל. הוא יצא ושמעתי שהוא אמר למטופלים שעכשיו

הוא יכנס וכשיצאתי לקבל מטופל הוא אמר שהוא נכנס ואמרתי שלא, אני קובעת...אמרתי שאני מכניסה אנשים ועמדתי בפתח הדלת עם הגב אליו ועשיתי מקום שהמטופל הבא יכנס והרגשתי שהוא דוחף אותי אני לא יודעת עם מה, הוא ניסה לדחוף אותו לכיוון המטופל שנכנס, ואני התנגדתי...."

47. דבריה של הרופאה כי היא חשה תקיפה מקובלים עליי ואמינים בעיניי. מצפייה בסרטון שתיעד את ההתרחשויות בפתח החדר ניתן למצוא תיעוד מצולם של ההתרחשויות, התואם באופן כללי את מה שמסרו ד"ר ברנשטיין ויתר העדים. בסרטון (ת/2) ניתן לראות כי הנאשם מגיע לפתח הדלת, נכנס לחדר ולאחר מכן יוצא ונעמד בפתח. בשלב זה עומדים הנאשם, ד"ר ברנשטיין ואדם אחר (שמתברר שהוא המטופל ספן) שמנסה להיכנס או אז רואים תנועה, תוך כדי מה שנראה כניסיון הנאשם למנוע כניסת האדם הנוסף, ובמהלך הזה נדחפת ד"ר ברנשטיין קדימה. בנוסף, ניתן לראות המשך דין ודברים בין ד"ר ברנשטיין לבין הנאשם, במהלכו מושטות ידיים על ידי הנאשם כחלק מההתלהמות, אך לא ניתן לקבוע כטענת כתב האישום, כי הן היו דווקא לעבר בטן הרופאה. ראו ת/2, מנקודת זמן 13:09 ואילך. הדחיפה עצמה נצפית בנקודת זמן 13:10:30 ואילך. עוד נציין לשם השלמת התמונה כי במקום נכחו אנשים רבים, ונראית "תכונה" התואמת את ההתרחשויות ואת האווירה שצוירה במהלך העדויות.

48. כפי שעולה מעדותה של ד"ר ברנשטיין, מי שהיה נוכח בחדרה ובסמוך לו בעת האירוע הוא המטופל שמואל ספן. עדותו של ספן מחזקת את עדותה של ד"ר ברנשטיין ומתארת תמונה עובדתית דומה. העד תיאר את ההתרחשויות בפתח החדר וציין כי בשלב מסוים ד"ר ברנשטיין הזיזה את הנאשם מהפתח ונתנה לספן להיכנס. לדבריו, הנאשם **"נשען על הדלת והיא הזיזה לו טיפה את היד ובכל זאת אני נכנסתי... אני בדיוק לא זוכר אם הוא הזיז אותה, אני לא זוכר. אני לא זוכר את האירוע של הדחיפה"** (עמ' 25 שורות 30-32 לפרוטוקול, עמ' 29 שורה 29 לפרוטוקול), ובהמשך ציין: **"אולי היה חיכוך ביניהם...אם בהודעה שמסרתי במשטרה ציינתי שהנאשם דחף את הרופאה אז הדבר הוא נכון"** (עמ' 27 שורות 13-14 לפרוטוקול). העד ציין עוד כי אינו זוכר פרטים לגבי אירוע הדחיפה, לדבריו - הנאשם חסם את דלת החדר, ד"ר ברנשטיין הזיזה לנאשם את היד, הייתה איזה דחיפה, או התנגדות משני הצדדים ואז התאפשרה כניסתו של ספן לחדר (עמ' 30-31 לפרוטוקול). כאמור, העד אישר בסופו של דבר כי הנאשם דחף את הרופאה תוך שהוא מאמץ את הדברים שציין בעדותו במשטרה, בשל כך, ולאור צבר הראיות התומך במעשה הדחיפה, אין אני רואה צורך להאריך בכל הקשור לבקשת המאשימה - שהועלתה במהלך הדיון - בכל הנוגע לשימוש בסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, וספק אם יש צורך בכך. אציין בקצרה כי עיון בגרסתו של ספן במשטרה מעלה כי קיימים הבדלים מסוימים בין הדברים שמסר באשר לדחיפה, אם כי אין מדובר בהבדלים מהותיים אשר יש בהם כדי לפקפק במהימנות עדותו. בהודעתו במשטרה מיום 15.7.2013 (ת/9) סיפר ספן כי הנאשם עמד בפתח חדרה של ד"ר ברנשטיין וכי: **"הרופאה ניסתה להזיז אותו ואז הוא דחף אותה הצידה קצת"**. עדותו של ספן עולה בקנה אחד ומשתלבת עם עדותה של מטופלת נוספת שנכחה בעת האירוע מחוץ לחדרה של ד"ר ברנשטיין - לימור כהן.

49. כהן, שהיא מטופלת שנכחה במקום, צפתה ממרחק קצר על המתרחש, וכך היא ציינה: **"הוא**

[הנאשם - מ"ע] אמר שוב אף אחד לא יכנס אם אני לא נכנס ואז הרופאה ניסתה לעזור לפציינט להיכנס פנימה ואז היה מצב ששניהם עמוד תחת המשקוף של הדלת וכשהיא ניסתה לעזור לאיש להיכנס, הוא דחף אותה עם הידיים והצמיד אותה למשקוף" (עמ' 35 שורה 16 לפרוטוקול). עוד הבהירה העדה בחקירה הנגדית כי הרופאה לא נגעה בנאשם וכי "הבן אדם היה באטרף מוחלט הוא היה ממש כמו שור. היא הצליחה להכניס אותו כנראה היה רגע שהנאשם כנראה זו היה פתח שהיא יכלה להכניס את הלקוח" (עמ' 37 שורה 209 לפרוטוקול). עדותה של העדה מפורטת מאוד, מתיישבת היטב עם יתר העדויות לרבות התיעוד המצולם, והתרשמתי כי היא עדות מהימנה.

50. מטופל נוסף שנכח במקום והעיד לפניי הוא העד אסייג סולומון. בעדותו לפניי תיאר סולומון תיאור עובדתי שונה משאר עדי התביעה. לדבריו, הוא לא שמע את הנאשם מקלל ולא ראה אותו דוחף את ד"ר ברנשטיין (עמ' 48-49 לפרוטוקול). לאחר שהוכרז כעד עוין, לבקשת המאשימה, עומת סולומון עם הדברים אשר מסר בחקירתו במשטרה. סולומון הכחיש שמסר את הדברים וטען שאין סיבה שיגיד דברים שהוא לא ראה. עיון בגרסתו של סולומון במשטרה מעלה כי שם ציין שהנאשם צעק, קילל ודחף את הרופאה, והוא אף ציין את הקללות עצמן - "זונה רוסיה" (ראו: ת/9, עמ' 1 שורות 13, 15-16). במהלך עדותו לפניי חזר סולומון לחלוטין ממה שמסר במשטרה. אין ספק כי עדותו של סולומון קבילה, מאחר והיא עומדת במבחני סעיף 10א לפקודת הראיות. כידוע, קבלת ההודעה אינה סוף פסוק ועדיין כי לבחון את משקלה של העדות, כפי שמחייב סעיף 10א(ג) הקובע כי: "בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו". במקרה שלפניי עולה כי גרסת סולומון שנמסרה במשטרה, היא מהימנה יותר. למסקנה זו הגעתי מתוכן העדות במשטרה, הכוללת פירוט מדויק של ההתרחשויות, תיאור שמשתלב היטב עם יתר הראיות. גרסאות יתר העדים, התיעוד המצולם ו"התכונה" שניכרת במקום אינם עולים בקנה אחד עם גרסתו של סולומון בבית המשפט. אם לא די בכך - הכחשתו הגורפת של העד אף אינה מתיישבת עם דבריו של הנאשם כי הוא לא חסך במילים בוטות.

51. הנאשם כאמור מכחיש מכל וכל שהוא דחף את ד"ר ברנשטיין (ראו עמ' 64 שורה 13 לפרוטוקול, וכן ההודעה במשטרה ת/7 שהצדדים הסכימו לראותה כחקירה ראשית). אלא שכפי שכבר צוין, גרסת הנאשם עומדת בסתירה ליתר העדויות - ואין היא אמינה כשלעצמה, למרות הודאתו שהוא כשל בכך שניבל את פיו והתבטא בגסות, הילוך שהוא ביקש לזקוף לכך שמכלול גרסתו אמין.

52. לתמיכה בגרסתו, הזמין הנאשם לעדות את מר דוד ציקשווילי. בתחילת חקירתו במשטרה לא ציין הנאשם כי מדובר בחברו. החבר, שהעיד לפניי, ציין כי באותו יום נועדו הוא והנאשם, ובשלב מסוים עלה למרפאה והיה עד להתרחשות בין הנאשם לבין ד"ר ברנשטיין. כך תיאר בעדותו את הדברים, בעמ' 68, שורה 18 ואילך לפרוטוקול:

"עליתי ואז החל ויכוח הוא אמר מה איתי ולא התיחסו אליי. הוא צעק למה לא

עמוד 13

מגיע לי טיפול. ... אמרתי לו מה הבעיה שלך שב בשקט תכף תקבל אותך מה אתה עושה רעש... באתי אליה הוא אמר אין בעיה אם אני לא נכנס אף אחד לא נכנס. אז עמד בפתח ואמר למה מגיע לי יחס כזה מה אני בן זונה מה אני... אמרתי לו עזוב אותך בוא נחכה עוד קצת. היא יוצאת החוצה מפנה לו את הגב ואומרת לאחרים בו תיכנס. היא אמרה לו אתה לא נכנס. היא יצאה חצי גוף עם הגב אליו והכניסה מישהו בתפר של הדלת פנימה. הוא אמר אף אחד לא נכנס, אחרי זה היא אמרה לאחר אתה תיכנס אני חצצתי ביניהם, אותו אחד היה כבר בפנים... הייתי ביניהם ישר הדפתי אותו. יצאנו החוצה ובא מאבטח ומשטרה".

מעדותו של העד ציקשווילי ניכר רצונו מצד אחד למסור תמונה שלמה של מה שהתרחש, אך מצד שני להשמיט ממנה חלקים שאינם לטובת הנאשם. התרשמתי כי עדותו היא סלקטיבית וממנה הושמטו הקטעים שיש בהם כדי לסבך את הנאשם, תוך שהוא מגלה רק חלק מהתרחשות הדברים. לצד זאת, בעדותו אף קיימים חלקים שיש בהם משום ראשית אישוש לגרסת עדי התביעה, כך לדוגמה הטענה כי הוא חצץ בין הנאשם לבין הרופאה ואף הדף את הנאשם. ובהמשך, נראה שגם העד מסתייג מהתנהלותו של הנאשם, לשיטתו, במיוחד כשהיא מופנית נגד אישה. ראו חקירתו הנגדית בעמ' 69 לפרוטוקול. לבסוף, השמטת העובדה כי הנאשם קילל את ד"ר ברנשטיין, בקללות גסות, וקראה לה במלות גנאי, אינה מתיישבת עם מכלול הראיות.

53. הנה, בכל הנוגע לעבירת התקיפה, הראיות מובילות למסקנה כי המאשימה הוכיחה שהנאשם דחף את ד"ר ברנשטיין. אני רואה לציין כבר עתה, כי הגם שעולה כי מתקיימות יסודות עבירת התקיפה, אין המדובר בנסיבות חמורות, שכן ניכר כי המדובר בדחיפה קלה.

54. באשר למעשה היריקה, אציין כי ד"ר ברנשטיין לא תיארה בעדותה באיזה אופן ירק עליה הנאשם (עמ' 23 שורות 23-24 לפרוטוקול). היא אמנם ציינה כי הוא ירק עליה וכי היא זזה לאחור כדי שהיריקה לא תפגע בה, אך לא ניתן היה להסיק מדבריה באיזו יריקה מדובר; האם מדובר בהוצאת רוק מהפה אשר נועדה לפגוע בה בגופה, שאז יש בכך כדי לענות על יסודותיה של עבירת התקיפה, או שמא מדובר ב"יריקה" "יבשה" בסגנון "טפו", אשר לא נועדה לפגוע בגופה פיזית אלא להביע זלזול ובוז, ומהווה עלבון. לזאת יש להוסיף את עדותו של ספן לפיה לא ראה שהנאשם ירק על ד"ר ברנשטיין (עמ' 27 שורה 24 לפרוטוקול). משכך, ככל שהטענה היא כי היריקה מהווה תקיפה, או ניסיון תקיפה, אני מחליט לזכות את הנאשם מעבירה זו. עם זאת, מעדות ד"ר ברנשטיין והתיעוד המצולם, ניתן לקבוע כי אכן הנאשם ביצע פעולה ותנועת "טפו" כלפיה שנועדה לבזותה ולהביע זלזול בה. קביעה זו רלוונטית לעבירה של העלבת עובד ציבור אליה נפנה את המבט כעת.

העלבת עובד ציבור

55. עדויותיהם של עדי התביעה, ובראשם ד"ר ברנשטיין, מתארות מסכת עובדתית דומה ממנה עולה כי הנאשם התפרץ לחדרה של ד"ר ברנשטיין, צעק, קילל וחסם את פתח הדלת כדי למנוע ממטופלים אחרים

להיכנס לפני שהוא יקבל את תורו. עדויותיהם של העדים (למעט העד סלומון) התקבלו על ידי כמהימנות, התרשמתי כי הם דוברים אמת והעדויות השתלבו אחת עם השנייה לכדי תמונה קוהרנטית כוללת.

56. ד"ר ברנשטיין העידה לפניי וציינה כי הנאשם החל לקלל אותה וכינה אותה **"רוסיה, זונה"** ובהמשך ירק עליה (וראו קביעתי לעיל בעניין זה) והיו **"איומים וקללות"** (עמ' 21 ו- 22 רישא לפרוטוקול). העד ספן תיאר בעדותו כי הנאשם סינן לעבר ד"ר ברנשטיין קללה, אמר לה **"זונה"** (עמ' 25 שורה 28 לפרוטוקול). ד"ר גנדלמן אף היא אישרה כי הנאשם דיבר לד"ר ברנשטיין **"בטונים לא יפים. אמר מלים כמו בת זונה"** (עמ' 33 שורה 16 לפרוטוקול). העדה כהן מסרה שהנאשם התפרץ לחדרה של ד"ר ברנשטיין, צעק וקילל **"בת זונה"**, ומשאמרה לו האחרונה שימתין בתור הוא: **"נעמד וחסם את הדלת כמו שמשון הגיבור החזיק את המשקופים וצעק אף אחד לא יכנס אם אני לא נכנס. במהלך כל הצעקות שלו מה שעוד יותר הפחיד הוא אמר אם לא היו פה אנשים אני... והוא הפסיק לא המשיך"** (עמ' 35 שורות 14-12 לפרוטוקול).

העדה איילה אייל, תיארה בהודעה את הסיטואציה וכך סיפרה, בעמ' 42 שורה 20 לפרוטוקול: **"המתנתי לתומי לד"ר ברנשטיין, המתנתי על הספסל במסדרון... היו שם די הרבה אנשים. הגיע בחור התיישב בתור. כשהרופאה פתחה את הדלת הוא אמר עכשיו הוא נכנס, זה לא היה תורו, התחיל שם ויכוח, הוא אמר אם אני לא נכנס עכשיו אף אחד לא נכנס. לא זוכרת להגיד באיזה טון הוא אמר. התחיל שם ויכוח ומהומה, אני קמתי והלכתי הצידה וחיכיתי באזור של האחיות. התחילו ויכוחים הרופאה התווכחה, התחילו צעקות וקללות. זה שעמד בדלת קילל. הוא אמר לה זונה בת זונה.... אני הלכתי הצידה כשהוא התחיל לקלל, קמתי והלכתי משם. איפה שיש בלאגן אני לא נמצאת. הנאשם כעס מאוד..."**

כן ניתן להפנות לעדותו של העד ספן. הוא מסר כי המתין מחוץ לחדרה של ד"ר ברנשטיין כאשר הנאשם הגיע והתפרץ לתוך החדר. לדבריו, ד"ר ברנשטיין אמרה לנאשם שהיא לא תקבל אותו כי זה לא התור שלו, והנאשם השיב שהיא כן תקבל אותו, חסם את דלת החדר ומנע ממטופלים אחרים להיכנס. לדברי ספן, הנאשם אמר **"זונה"** ו**"התפרץ בקללות קשות שהנייר לא סובל אותם"**. בנוסף, ניתן להפנות לעדות ד"ר גנדלמן שסיפרה כי עבדה במרפאה ביום האירוע כשלפתע שמעה צעקות בפרוזדור. היא ניגשה לחדרה של ד"ר ברנשטיין וראתה שם את הנאשם עומד עם בחור נוסף. לדבריה, אחד מהבחורים דיבר לא יפה אל ד"ר ברנשטיין וקילל אותה **"בת זונה"**, אך היא לא ראתה תקיפה פיזית, מאחר והנאשם היה בתוך החדר של ד"ר ברנשטיין (עמ' 33-34 לפרוטוקול).

57. אשר לעדות הנאשם והעד מטעמו, כפי שצינתי עדותם אינה מגלה את מכלול ההתרחשויות וניכר כי היא מגלה טפח ומסתירה טפחים. יתרה מכך, וכפי שצוין לעיל, עדותו של צקשוולי אף תומכת במידה מסוימת בגרסת התביעה, במיוחד ככל שהדברים נוגעים לעבירה של העלבת עובד ציבור.

58. אין אני רואה צורך לשוב ולדון ביסודות העבירה, והדין באישום הראשון רלוונטי גם לכאן.

59. לאור האמור, מסקנתי היא כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה את יסודות העבירה.

עבירת האיומים

60. מלבד הביטוי "זונה" וביטויי ההעלבה, במהלך הבאת הראיות לא העידו העדים, ובכלל זה ד"ר ברנשטיין, לגבי הביטויים בעלי התוכן המאיים שנטען שהנאשם אמר ובכלל זה הביטויים "אני אזיין אותך, אני יודע את השם שלך ואת תצטערי על זה, אני אזיין אתכם, אני אהפוך את השולחן עליכם, אני אשבור את המקום עליכם, אני אשבור את הדלת" - כנטען בכתב האישום. אמנם, ד"ר ברנשטיין העידה כי היו איומים וקללות, אך מלבד אמירה כללית זו, לא פורט מה בדיוק אמר הנאשם. איני מתעלם מעדותה של ד"ר ברנשטיין לגבי תחושותיה. ד"ר ברנשטיין הבהירה כי היא הרגישה מפוחדת בגלל צורת ההתנהגות והדיבור (ראו עמ' 6 שורה 22 לפרוטוקול), ואין מקום לוויכוח עם תחושותיה. אולם נראה כי הדברים נאמרו על ידה בהקשר שהרגישה מושפלת נוכח ביטויי המעליבים של הנאשם. זאת ועוד, עיון מדוקדק בתוכן האיומים שהוזכרו לעיל מלמד כי חלקם אינו תואם סיטואציה כגון הביטוי המיוחס "אני אהפוך את השולחן" או "אני אשבור את הדלת". ביטויים אלה לא מתיישבים עם דקדוקי הסיטואציה באישום השני כפי שהיא עולה מן הנסיבות. בנוסף, ד"ר ברנשטיין לא העידה ולא הובאו ראיות נוספות המלמדות כי הנאשם הניף ידיו באופן מאיים, כנטען בסעיף 9 לכתב האישום. בעניין זה ראו קביעתי לעניין הטענה של שליחת הידיים לכיוון בטנה של ד"ר ברנשטיין. אמנם מהראיות ניתן ללמוד כי הנאשם הניף את ידיו, אך ניתן לקבוע כי הדבר היה בלהט הוויכוח עם ד"ר ברנשטיין. על כן, נותר ספק אם אכן נאמרו הביטויים המיוחסים לנאשם או שהוא התנהג התנהגות מאיימת אחרת.

61. מכאן, שאני מחליט לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום זה.

62. ניתן היה לטעון כי יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת איומים בשל מכלול התנהגותו: חסימת דלת הכניסה לחדרה של ד"ר ברנשטיין, אמירותיו שאם הוא לא ייכנס אף אחד לא ייכנס, ויתר הדברים. עם זאת, משלא נטען בכתב האישום כי גם התנהגות זו, להבדיל מהביטויים ותנועות הידיים (ראו ניסוח כתב האישום בסעיפים 10-19), מהווה איומים, ומשלא נתבקש לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - אין אני רואה לדון באפשרות זו.

התנהגות פרועה במקום ציבורי

63. סעיף 216 לחוק העונשין המגדיר את העבירה קובע מספר חלופות שיכולות להיחשב כהתנהגות פרועה. התנהגות פרועה יכולה להתקיים כאשר אדם מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי או מתנהג במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום. נזכיר כי לגבי האישום הראשון, הנאשם לא חלק על כך שהתנהגותו מקיימת את יסודות העבירה. נראה שגם לגבי האישום השני, התנהגות הנאשם

מקיימת יסודות עבירה זו.

64. בספרו של יעקב קדמי **(הדין בפלייט - חוק העונשין 2239)** (חלק רביעי, מהדורה מעודכנת 2006), צוין כי המדובר בעבירה התנהגותית והמבחן לפסלות ההתנהגות הוא מבחן אובייקטיבי. מכלול התנהגותו של הנאשם כפי שפורט בהרחבה בסקירת הראיות, ולמיותר לחזור ולפרט, היה בו להפר את השלום במרפאה. הנאשם הגיע למרפאה, צעק וקילל, חסם את דלת הכניסה אל חדר הרופאה, כששאר המטופלים ממתנים לתורם והתעמת עם הרופאה ועם חלק מהנוכחים במקום. לא זו בלבד, אלא שבפועל התנהגותו של הנאשם גרמה להפרת השלום, וגם מכך ניתן ללמוד על היסוד ההתנהגותי של העבירה. דומה שעל היסוד הנפשי אין צורך להאריך - מכלול הנסיבות מעלה כי הנאשם היה מודע להתנהגותו, והוא אף לא טען טענה כלשהי בנקודה זו.

האישום השלישי

65. באישום זה הואשם הנאשם בביצוע עבירות של איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. סבורני שהמאשימה הצליחה להרים את הנטל המוטל עליה והוכיחה את יסודותיהם של העבירות שיוחסו לנאשם.

הפרעת שוטר במילוי תפקידו

66. האירוע המדובר היה כאשר הנאשם היה נתון במעצר בתחנת המשטרה. במהלך כך ביקש השוטר ח'יר להוציא עצור שהיה מוחזק עם הנאשם בתא המעצר, או אז עמד הנאשם בפתח התא ורצה לצאת. עקב כך נאלץ השוטר לחסום בגופו את פתח התא למניעת יציאת הנאשם. נטען עוד כי הנאשם הצמיד את גופו לגוף השוטר בצורה מאיימת.

67. השוטר ח'יר העיד לפניי. התרשמתי כי עדותו אמינה וכי היא מתארת במפורט ובמדויק את שאירע. ח'יר סיפר כי ביום האירוע הוא היה צריך להוציא עצור בשם דוד חיים מתא מעצר בו שהה הנאשם לצורך מפגש עם עו"ד, וכי בהתאם לנוהל, חייב להתלוות אליו שוטר נוסף בפתיחת תא העצורים. לפיכך התלוותה אליו השוטרת שרית עמיאל. לדברי ח'יר, כאשר הוא ביקש מאותו עצור לצאת, נעמד הנאשם בפתח התא ואמר שגם הוא רוצה עו"ד. ח'יר ביקש מהנאשם לזוז מהדלת אך הנאשם סירב ולדבריו **"העלה את הטונים שלו"** ודרש עו"ד באופן מידי. ח'יר סיפר כי אמר לנאשם שאם הוא יגע בו הוא יואשם בתקיפת שוטר, והנאשם מנגד פנה אל עמיאל ואמר לה: **"מה נהיית סוהרת, תכף אני אראה לך גם והתחיל לקלל אותה, הוא אמר לה יא מזדיינת... תכף אני אראה לך"** (עמ' 40-41 לפרוטוקול). ח'יר ציין כי אם לא היה מתבקש להעיד על המקרה, הוא לא היה מתלונן. עוד ציין כי האירוע כולו התנהל תוך דקה (עמ' 41 שורה 28 לפרוטוקול). עדותו של ח'יר נתמכת היטב בעדותה של השוטרת עמיאל, שנכחה בקרבת מקום ובפרט בכך ששמעה את השוטר ח'יר אומר כי יאשים את הנאשם בתקיפת שוטר אם יגע בו.

68. הנאשם לא הכחיש את הטענות לחלוטין אך ביקש לצבוע אותם בצבעים אחרים. לטענתו, הוא אמנם חסם את תא המעצר, אבל הדברים יצאו מפרופורציה. לדבריו כאשר העצור חיים רצה לצאת מן התא, הוא (הנאשם) "**עמד בצחוק**" בפתח התא, מבלי למנוע ממנו לצאת. הנאשם הטעים בחקירתו במשטרה (ת/7, עמ' 3 שורה 50), שכאמור התקבלה במקום עדות ראשית, כי: "**אני דיברתי עם עורך הדין** [הכוונה כנראה עם ח'יר - מ"ע] **אמרתי לו בהלצה גם אני רוצה לצאת תוציא גם אותי לעורך דין הוא אמר אביעד אתה לא יוצא לשם מקום שנינו הבנו אחד את השני שמדובר בהלצה**".

69. כאמור, דבריו של השוטר ח'יר מהימנים יותר בעיני. ונראה כי גרסתו של הנאשם כי המדובר בהלצה אינה תואמת את הסיטואציה ואת ההתרחשויות שהייתה לאחר מכן, שהובילה לתקרית עם השוטרת עמיאל, אשר גם לשיטת הנאשם - אינה סיטואציה נעימה המעידה על הלצה.

70. בכך שהנאשם התנהג באופן המתואר על ידי השוטר ח'יר, הרי הוא הפריע לשוטר במילוי תפקידו. באשר ליסוד הנפשי, הרי גם אם נקבל את גרסת "ההלצה" - ספק אם הדבר מסייע לנאשם, שכן המבחן הוא אינו מניעיו ומטרותיו של הנאשם, אלא מודעותו ליסודות העבירה והתקיימות היסוד הנפשי. בהקשר זה צפיות - בדרגה גבוהה של קרוב לוודאי - כי מעשה ההלצה, כטענת הנאשם, יביא להפרעה לשוטר במילוי תפקידו, מקיים את היסוד הנפשי הנדרש (ראו: יעקב קדמי **הדין בפלילים - חוק העונשין 1660-1658** (חלק שלישי, מהדורה מעודכנת 2006)). כך ניתן לקבוע בנסיבות המקרה שלפנינו, באשר לא היה ספק כי חסימת תא המעצר בפני יציאת העצור הנוסף, היה בה להפריע לתפקודו של השוטר ח'יר.

71. עם זאת, אני רואה לסייג כי אין אני מקבל את הנטען בסעיף 3 לאישום, לפיו הנאשם הצמיד את גופו אל גוף השוטר בצורה מאיימת. הדבר כלל לא עולה מעדותו של השוטר ח'יר. אמנם בעדותו ציין השוטר ח'יר כי "**הינו במקום אחד מול השני בינינו 20 ס"מ**" (עמ' 41 שורה 1 לפרוטוקול), אך לא עולה מדבריו כי המדובר בתנועה מאיימת, במאובחן מהפרעה לתפקודו. ממילא באישום זה לא מיוחסת לנאשם עבירת איומים על השוטר או על השוטרת במעשיו כלפי השוטר ח'יר. אם משתמע אחרת מכתב האישום, הרי הנאשם מזוכה מעבירת האיומים בהיבט המפורט לעיל.

ההתבטאויות כלפי השוטרת עמיאל

72. לבסוף, כתב האישום מייחס מעשי איומים והעלבה כלפי השוטרת.

73. בעדותה לפני סיפורה עמיאל כי ביום האירוע, בעת שהמתינה ליד היומן היא שמעה את ח'יר צועק "**אני אאשים אותך בתקיפת שוטרים**". לדבריה, כאשר היא ניגשה לעבר תא העצורים לברר מה קורה, היא הבחינה בנאשם עומד מול ח'יר, אותו היא מכירה מכיוון שהם גרים בשכנות באותו בניין. כששאלה את ח'יר מה קרה, צעק לעברה הנאשם "**יא מזדיינת את גם סוהרת**". עמיאל סיפרה שהנאשם: "**שם יד על החזה ואמר את לא יודעת מי אני באמת**" (עמ' 38 שורות 17-27 לפרוטוקול). עמיאל סיפרה כי דיווחה על כך

למפקד התחנה וכי הוכרזה כמאוימת, וכן ציינה כי היא רשמה מילה במילה מה שהנאשם אמר לה. גם עדותה של עמיאל התקבלה על ידי כאמינה ומהימנה, והיא עולה בקנה אחד עם עדותו של ח'יר, ומתיישבת עם חלקיה.

74. לגרסת הנאשם, תוך כדי שהיא מדברת עם השוטר ח'יר הגיעה השוטרת עמיאל ואמרה לו **"אביעד חכה אני יטפל בך אמרתי לה בואי נראה אותך שתטפלי בי"** (ת/7, עמ' 3 שורה 54), אך הכחיש כי איים עליה. בעדותו לפני ציין הנאשם כי עמיאל אמרה לו שהיא תכף תכנס לתא **"ותראה לו מי היא"**, והדבר קומם אותו. כן טען הנאשם כי מדובר בעלילת שווא וכי עמיאל עושה כן מתוך קנאות וצרות עין (עמ' 66 שורות 7, 12-17 לפרוטוקול). גם בהודעתו במשטרה מיום 15.7.2013 טען כי עמיאל אינה דוברת אמת, כי היא זאת שאמרה לו שהיא תטפל בו, וכי הוא לא קילל או איים עליה ושהיא מנסה להעליל עליו (ת/5, עמ' 2 שורות 9, 19, 26).

75. גרסתה של עמיאל מקובלת עלי באשר היא מהימנה יותר ומשתלבת עם עדותו של ח'יר. מנגד אין לקבל את גרסת הנאשם. ראשית, בהודעתו במשטרה לא פירט הנאשם מה הייתה תגובתו לדברי השוטרת, זאת לאחר שהוא חוזר ומעיד על עצמו כי יש לו פה "שמכשיל אותו תמיד". שנית, הגרסה לפיה השוטרת היא שפנתה אליו כי תטפל בו או תראה לו מי הוא, אינה מתיישבת עם הגרסה כי הוא התבדח והתלוצץ עם השוטר ח'יר. שלישית, הדבר אינו מתיישב עם העובדה שמוצאת ביטוי בדברי הנאשם כי השוטרת היא שכנתו מזה מספר שנים וביניהם שוררים יחסי כבוד (ת/7, עמ' 3 שורה 52). לבסוף, לתמיכה בטענותיו ביקש הנאשם להעיד כעד הגנה את העצור ששהה עמו בתא- דוד חיים, ואשר נכח עת התרחש האירוע. עד זה זומן להעיד בבית המשפט, אך לא התייצב לדיון והנאשם ויתר על העדות. בהסכמת הצדדים הוגשה הודעתו במשטרה לעצם מסירת הדברים ולא לאמיתות תוכנם, כך שגם אם בהודעתו של חיים קיימת גרסה התומכת בגרסת הנאשם, לאור כך שחיים לא העיד לפני, לא ניתן להסתמך עליה.

76. אין צורך להרחיב על יסודות עבירות האיומים והעלבת עובד ציבור, והתייחסנו לכך בהרחבה בהקשר שני האישומים הקודמים. הראיות שלפני מלמדות כי הוכחו יסודות העבירות גם על רקע הראיות הקשורות באישום זה.

77. בסיכומים העלה הסניגור מספר טענות בהקשר לאישום השלישי: תחילה הוא טען כי התנהגותו של הנאשם לא נכנסת בגדר עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שכן המדובר באירוע שנמשך פחות מדקה. אין לקבל טענה זאת. משך הזמן בו הופרע השוטר במהלך ביצוע תפקידו לא מהווה קריטריון לבחינת השאלה האם התקיימה הפרעה אם לאו. העובדה כי הפרעה ארכה זמן מועט, אינה מעלה או מורידה לעצם ביצוע ההפרעה.

78. טענה נוספת שהעלה הסניגור היא כי אמירתו של הנאשם לעמיאל "את תראי מי אני באמת" אינה מגבשת את עבירת האיומים, וכי צמד המילים "יא מזדיינת" אינו מקיים את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור. אין לקבל טענות אלו. כאמור, אמת המידה לבחינתו של איום היא אמת מידה אובייקטיבית על פי

כלל נסיבות המקרה. אין חולק כי השמעת אמירה כגון "את תראי מי אני באמת" כלפי שוטרת המבקשת לבצע את תפקידה למורת רוחו של הנאשם היא בעלת משמעות שלילית אשר נועדה להפחיד את השוטרת, כאשר לאמירה מתווספת תנועה של הנחת היד על החזה, שיכולה להתפרש כ"הבטחה" (להראות מי הוא). כמו כן, ברי לכל כי המילים אותן אמר הנאשם הן מילים מעליבות שנאמרו על רקע ביצוע תפקידה של השוטרת והן פוגעות פגיעה קשה בליבת כבודה, ועל כך אין צורך להרחיב.

79. אמנם, לא הוכח לפניי, כנטען בכתב האישום, כי הנאשם נעץ מבטו בשוטרת כחלק מתנועות האיום, משלא העידו השוטרים על כך. ברם, אין בכך לגרוע ממסקנתי, שכן די בהתנהגות שהוכחה כדי לבסס את עבירת האיומים.

80. לאור האמור לעיל, אני קובע כי הוכחו עבירת האיומים ועבירת העלבת עובד ציבור.

לפני סיום

81. הנאשם הלן על כך כי המקרה יצא מכלל פרופורציה וכי בין יתר הסיבות לכך, שבמקום שהתיק ייחקר על ידי יחידת המשטרה המקומית, הועבר הטיפול ליחידת חקירה מובחרת, מה שלא הולם את העבירות, ואותה יחידה ביצעה פעולות חקירה אינטנסיביות ובלתי נדרשות לאור מהות האישומים.

82. אין בכוונתי להתעכב יתר על המידה על טיעון זה. השאלה איזה יחידה ניהלה את החקירה ומדוע הועבר הטיפול בתיק ליחידה זו או אחרת, הן החלטות המצויות בגדר שיקול דעתה של המשטרה ושל רשויות אכיפת החוק. כל עוד פעולותיהן נעשות בגדרי החוק ותוך שמירה על זכויות הנאשם המותוות בדין, וכאשר לא מועלית טענה ראויה לעיוות דין, אין מקום להתערבות בית המשפט בשיקולים אלו. למען הסר ספק, לא שוכנעתי כי נגרם עיוות דין לנאשם כתוצאה מפעולות המשטרה.

סיכום

83. מניתוח הראיות כפי שהובא בהכרעת הדין, עולה כי המאשימה הרימה את הנטל הנדרש והוכיחה את העבירות המיוחסות לנאשם באישומים השונים מעל לכל ספק סביר למעט עבירת האיומים באישום השני שלגביה נותר ספק, ונדברך נוסף של עבירת התקיפה. כמו כן, מסקנתי היא בכפוף להערות וההסתייגויות שבגוף הכרעת הדין.

84. על כן - אני מחליט להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט עבירת האיומים שיוחסה לנאשם באישום השני, ועבירת התקיפה ככל שהיא מתייחסת למעשה היריקה המתואר בסעיף 7 לאישום השני. הכל בכפוף לקביעות העובדתיות שבהכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ה , 30 יוני 2015, במעמד הנוכחים.